

ΡΩΜΗ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Ἐβδομος ὁ χρόνος εἶναι
Κι' ἔδρα πάλιν αἱ Ἀθῆναι.

Χίλια ὀκτακόσα κι' ἑννενηντα ἓνα,
πάντα κάθε χρόνο τὰ συνειθισμένα.

Τῶν ὁρῶν μας μεταβολή, — ἐνδιαφέροντα πολὺ.

Ὁ Ρωμῆς τὴν ἑβδομάδα — μόνον μιὰ φορὰ θὰ βγαίνει,
ὅταν ἔχω ἐξυπνάδα — κι' ὅποτε μοῦ κατεβαίνει.
Συνδρομητὰς θὰ δέγωμαι — γιατί λεπτά δὲν ἔχομε,
καὶ εἰς τὴν ἁλλοδαπήν, — καὶ εἰς τὴν ἁλλοδαπήν.
καὶ εἰς τὴν Ἑλλάδα ὅλην — δίχως νάζια κι' ἐντροπήν.
καὶ εἰς τὴν Ἑλλάδα ὅλην — φράγκα δώδεκα καὶ μόνον.

γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη — δεκαπέντε καὶ 'στό χέρι.
Κι' ἓνα φύλλο ἂν κρατῆς — ἕγινες συνδρομητής,
κι' ὅποιος τὸν παρὰ δὲν δίδει — θὰ τὸν φάη μαῦρο φίδι.
Γράμματα καὶ συνδρομαὶ — ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ,
Γιὰ τὴ σάρα καὶ τὴ μάρα — κάθε φύλλο μιὰ δεκάρα.

Εἰκοσιέξιν μηνὸς Γεννάριον,
ἡ ἀπεργία κι' ἐμῆς θὰ πάρῃ.

Ποῦντο μετροῦ τρακόσα καὶ εἰκοσι κι' ὀκτώ,
καὶ μὲ τὴν ἀπεργίαν πολὺ ἀγανακτῶ.

Καὶ τοῦ Ρωμηοῦ πολὺ καλαὶ πρὸς τυπογράφους συμβουλαί.

Ἀδελφοί μου ἐν Χριστῷ καὶ φίλοι τυπογράφοι,
ὅτι καλὰ καθούμενα ὁ νοῦς σας διεστράφη,
καὶ πῶς μ' ἀπανταῖς δὲν βάφονται κουκούλια,
ὅς οἱ σκολεῖ με χρήματα γεμίζουν τὰ σακκούλια,
ἐπιτρέπετ' εὐκολὰ εἰς τοῦτον τὸν αἰῶνα
βασκομεν ἐλεύθερα εἰς ξένον ἀχυρῶνα.

Τὸ Πρακτορεῖον τὸ γνωστὸν λαμπρῶς ὀργανωμένον
εὐγνωμοσύνης ἔτυχε καὶ δαψιλῶν ἐπαίνων,
διότι μόνον δι' αὐτοῦ ὁ Τύπος μας ἀνέρωσε
κι' ἀπὸ τοὺς κανονιερήδες ἐκείνους ἠλευθέρωσε
τοὺς ἐν ἰδρωτί σύροντας τὸν βίον τὸν ἀνοήτων,
κι' ἴδομεν φῶς ἀληθινὸν καὶ ἄρτον ἐπιούσιον.

Ἐργασίας ὅλων σας, τὰς τὸσον σοβαράς,
Τύπος πάντοτ' ἐκτιμᾷ καὶ μὲ τὸ παραπάνω,
καὶ ἐγὼ σὰς ἐκτιμῶ καθὸ καλαμαράς,
κάθε ἀγραφο χαρτὶ ζητῶ νὰ τὸ ρυπάνω,
καὶ σεῖς ὡς ἀληθεῖς τοῦ Τύπου στυλοβάται
μ' ἐμᾶς νυχθημερόν τὰ πάνδεινα τραβάτε.

Διὸ σκεφθέντες, ἀδελφοί, χωρὶς κανένα πάθος
καὶ τῆς ζωῆς τὸ μάταιον καὶ τοῦτο σας τὰ λάθος,
ἀμέσως ἡμερώσετε τὸ βλέμμα τὸ ὀργισμένον
καὶ 'στὸν ἀγῶνα τὸν κοινὸν ἐλάτε νὰ ποφίσωμεν,
σκεφθῆτε δὲ πῶς ἄνωθεν ὑπάρχει γεγραμμένον
καὶ σεῖς κι' ἐμεῖς ἀπένταροι τὰ κώλα μας ν' ἀφήσωμεν.

Ἀπεργίας σήμερα καὶ σεῖς νὰ μαγειρεύετε
ἀποφύγετε κι' ὀμόφωνοι μες 'στ' ἄλλα νὰ γυρεύετε
πολλῆς ἐξάνεως καὶ πείσματος καὶ χόλου
μῦθε σώνει καὶ καλὰ 'στῶν ἄλλων τὸ χωράφι,
ὅτι δὲν εἶναι φρόνιμον καὶ λογικὸν καθόλου,
Ἀδελφοί μου ἐν Χριστῷ καὶ φίλοι τυπογράφοι.

Ἀλλέως, ἂν κωφεύσετε πρὸ τῶσδε προτροπῶν,
κι' ἐγὼ ἀκόμη ἀπεργῶ μαζί σας σιωπῶν,
καὶ ρίχνω τὰ κονδύλια μοῦ μικρά τε καὶ μεγάλα,
ὅταν δ' ἐκ πείνης κυρτωθῇ καὶ ἡ 'δική μου ράχη,
μὲ τῆς γνωστῆς γαϊδούρας μοῦ ποτίζομαι τὸ γάλα,
ποῦ εἶναι καὶ ὠφέλιμον πολὺ γιὰ τὸ στομάχι.

**Φασουλῆς καὶ Περικλέτος,
ὁ καθένας νέτος σκέτος.**

Π. Πῶς δὲν 'μιλεῖς, βρὲ Φασουλῆ; τί ἔπαθες; τί ἔχεις; ποῦ ἀρμενίζεις μὲ τὸν νοῦ; ποῦ 'βρίσκεσαι; ποῦ τρέχεις; Μὴν εἶδες πῶς τὰ λόγια σου πηγαίνουν 'στὰ χαμένα καὶ σκέπτεσαι εἰς τὸ ἐξῆς νὰ μὴ 'μιλῇς σ' ἐμένα; Μπα! σὲ καλὸ σου σήμερα... δὲν βγάζεις τσιμουδιά... θὰ σοῦ ληθῇ κατακέφαλα καμμία καρυδιά.
Μίλα, μωρέ... τί γίνεται τὸ κράτος κατ' αὐτάς; ἀλήθεια πῶς ἐκάλεσαν τοὺς φίλους Βουλευτάς; ἀλήθεια ὅτι σκέπτεται ὁ πρῖν Πρωθυπουργὸς εἰς τῆς Βουλῆς τὴν πρόσκλησιν νὰ μὴ σταθῇ ἀργός, ἀλλὰ νὰ πέσῃ ἄγριος κατὰ τοῦ 'Υπουργείου μὲ τὰ ὀλίγα λείψανα τοῦ μαύρου ναυαγίου; ἀλήθεια πῶς ἐβόφησε κι' ἐφέτος τὸν ντουνιῶ ἢ σιτοδεία ἢ πολλή κι' ἢ βαρυχειμωνιά, κι' ἐτάφησαν ὑπὸ βουνά καὶ ὄγκους ἐκ χιόνων τετράποδα καὶ δίποδα καὶ τάνθη τῶν λειμώνων; ἀλήθεια ὅτι ἐγίνε προ ἡμερῶν, κοπρίτη, Συμβούλιον 'Υπουργικὸν 'στοῦ Θεωρῆ τὸ σπῆτι, κι' οἱ Σύμβουλοι τοῦ Στέμματος προσῆλθον μὲ σιγὴν, ἐνῶ τὸ σκότος τῆς νυκτὸς ἠπλώνετο 'στὴν γῆν, ὅταν δὲ ὄνειρον ἡμᾶς ἐκοίμιζε τερπνὸν ὁ Θεωράκης ἔστειλε 'στὸ πόδι ἀγρυπνῶν, κι' ἐσκέπτετο τὰ σοβαρά καὶ τὰ σπουδαῖα πράγματα ὡς ποῦ τὸν ἦσαν τῆς αὐγῆς τὰ ρόδινα χαράγματα; ἀλήθεια, βρὲ, πῶς ὑπ' ἀτμὸν ὁ στόλος ἔλος στέκει γιὰ νὰ μὴ 'βγῇ κρυφὰ κρυφὰ οὐτ' ἓνα κἂν φυσέκι; ἀλήθεια πῶς ἐνάγεται εἰς δίκην ὁ Φιλήμων, καθόσον εἰς τὰς ἐκλογὰς παρέπεισε τὸν Δῆμον νὰ δώσῃ ψῆφο 'στὴν Ἑλῆα καὶ ὄχι 'στὸ Κορδόνι, κι' αὐτὸ τὸ πρᾶγμα τὴν Ἀρχὴν τοῦ Δήμου κηλιδώνει; ἀλήθεια ὅτι Τράπεζα Κτηματικὴ θὰ γίνῃ; ἀλήθεια ὅτι φλέγεται τὸ Φλογερὸ Καμίνι; ἀλήθεια πῶς ἐκρέμασαν μουτσούναις 'στὸ παζάρι; ἀλήθεια ὅτι στέφανον ἀμάραντον θὰ πάρῃ ὁ ἰχνηλάτης Πρύτανις τοῦ Πανεπιστημίου διότι τὸ ἀνώμαλον ὠσφράνθη τοῦ Ταμείου; ἀλήθεια πῶς ἀγγέλλεται μεγάλη εὐφορία, πῶς κι' ἄλλη Ἀτμοπλοικὴ θὰ γίνῃ ἑταιρεία, καὶ μετ' αὐτῆς θὰ ἐνωθοῦν κι' οἱ ἄνθρωποι τῆς πείρας, τούτέστιν οἱ ἀείμνηστοι μουφλούζηδες τῆς Σύρας; ἀλήθεια ὅτι ποντικοὶ ἐχάλασαν βαρβάτοι τοῦ Καραπάνου τὸ 'ψηλὸ καὶ δυνατὸ κρεβάτι, συνῆλθε δὲ τετραμελὲς σοφῶν ἐπιτροπὴ

ἐπὶ τῶν οἰκονομικῶν τὴν γνώμην τῆς νᾶ πῆ, ἐκεῖνος δὲ πολὺφροντις περὶ πολλὰ τυρβάζει καὶ εἰς κανένα ἔνταλμα ὑπογραφὴν δὲν βάζει, κι' ὁ κύριος Καλογερῆς τὸ Κεντρικὸν κλειδώνει καὶ στρίβουν ἄντερα πολλῶν καὶ γίνονται Κορδόνι ἀλήθεια ὅτι χρήματα καθεὶς θὰ καταβάλλῃ κι' ἐφέτος νὰ ἑορτασθῇ λαμπρῶς τὸ Καρναβάλι, ὁ δὲ Μεγαλειότατος, ὁ ἄρχων ἐν εἰρήνῃ, τὸν περιούσιον λαὸν ἐξ ὑψηλοῦ θὰ κρίνῃ, κι' ὡς Ἄναξ γενναιόδωρος θὰ δώσῃ καὶ παρῶν εἰς ὅσους θὰ διακριθοῦν ὡς πρῶτοι μασκαράδες; ἀλήθεια ὅτι κατ' αὐτάς ἐφάνη κι' ἡ Καμήλα; ἀλήθεια εἶναι ἔλ' αὐτά; ... ἐμπρός, μαγκούφη,

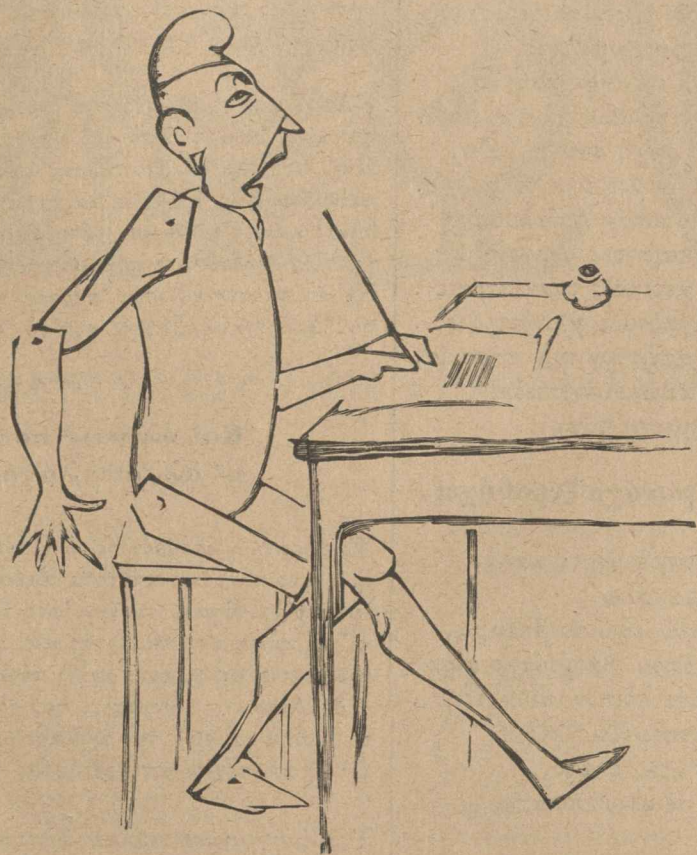
(Ὁ Φασουλῆς δὲν ὁμιλεῖ καὶ κάμνει ἀπεργίαν.)

Π. Θὰ σοῦ ἀλλάξω, μασκαρᾶ, Χριστὸν καὶ Παναγίαν. Μὴ ν' ἀπεργήσῃς σκέπτεσαι καθὼς κι' οἱ τυπογράφοι, μὴν ἐσυμφώνησες καὶ σὺ μὲ τοῦτο τὸ συνάκι; Δὲν θέλεις ἄδωγῃ κι' ὁ Ρωμῆος; .. γι' αὐτὸ δὲν

μὰ στέκεις ἀδιάφορος καὶ χάσκεις μὲ τοὺς πόρπους. Κι' ὅταν καὶ σὺ τὰς σκέψεις σου δὲν τὰς δημιοῦναι δὲν ἐννοεῖς, βρὲ Φασουλῆ, πῶς πάντα θὰ νηστεύῃς; Κι' ὅταν, μωρέ, τὰς γνώμας σου δὲν λέγῃς τὰς πρῶτες πῶς θάβγῃ τότε ὁ Ρωμῆος; τί διάβολο θὰ φῇ; Κι' ὅταν μαζί μου δὲν 'μιλῇς καὶ δὲν συναναστρέφεσαι ὡς τούρανου τὰ πετεινὰ νομίζεις πῶς θὰ τρέφεσαι; Μωρέ ἀκόμη δὲν 'μιλεῖς;.. φτοῦ σου καὶ πάλι φτοῦ σου ἂν ν' ἀπεργήσῃς μελετᾶς κακὸ τοῦ ἑαυτοῦ σου... κάνεις αὐτὴν τὴν σιωπὴν δὲν τὴν καταλαμβάνει.

(Ὁ Φασουλῆς δὲν ἀπαντᾷ καὶ βλέπει τὸ πῆμα.)

Π. Βρὲ τζόγια μου, βρὲ μάτια μου, γιὰ ἔλα 'στὰ πόδια σου. Δὲν σκέπτεσαι τὴν Φασουλῆ καὶ τὰ κουτσουβάκια σου; Καὶ σὰν δὲν ἔβγῃ ὁ Ρωμῆος, πῶς τότε θὰ μεταξωτὰ ἐσώβρακα σὰν πρῶτα νὰ φορέσῃς, καὶ εἰς χοροὺς νὰ προσκαλῇς σὰν ἄνθρωπος τοῦ κόσμου; Κι' ἐμὲ τὸν ἀπολίτευτον μετὰ τῆς γυναικὸς μου;

Μετ' ἐξάψεως πολλῆς
ἀπεργεῖ κι' ὁ Φασουλῆς.

(Λοιπότερὰ καὶ δεξιὰ ὁ Φασουλῆς γυρίζει καὶ τὴν Μασθαλιώτιδα οἰγὰ οἰγὰ οἰθυρίζει.)

Π.—Σφυρίζεις, ἀφιλότιμε, σφυρίζεις, Φασουλῆ, ὅταν κανέναν γαϊδάρου ἐμπρός σου νὰ 'μιλῇ. Σφυρίζεις αὐθαδέστατα, ἐνῶ ἐγὼ 'μιλῶ... ἐσύ, μωρέ, δὲν πλάνεσαι ποτὲ μὲ τὸ καλὸ. Μὴν ἐδῶσες μαθήματα καὶ σὺ διπλωματίας καὶ ὁ Σκουλούδης σ' ἔσωσεν ἐκ τῆς ἀρχηματίας, καὶ τὼρ ἀπάνω 'στὸν σοφᾶ ἐστρώθης σταυροπόδι καὶ περιμένεις ἀπεργῶν ν' ἀνοίξῃ τὸ Τριῶδι, κι' ἔτσι ν' ἀρχίσῃ ἡ γλῶσσα σου νὰ κόβῃ καὶ νὰ ράβῃ;

(Ὁ Φασουλῆς διωπνιζὸς τὴν πίπα του ἀνάβει.)

Π.—Καπνίζεις, αὐθαδέστατε, καὶ ἀδιαφορεῖς, κι' ἐμὲ τὸν πρῶτον φίλον σου καταστενοχωρεῖς. Ἄς ἀνοιγοῦν τὰ χεῖλη σου, ποῦ στάζουν πάντα μέλι, μὴν κἂν πῶς γιὰ τίποτα 'στὸν κόσμον δὲν σὲ μέλει. Φθάνει ποῦ τὰλλα, Φασουλῆ, τὰ φύλλα τὰ καυμένα δημοσιεύονται μισὰ καὶ λιθογραφημένα, ἂν δὲ δὲν ἔβγῃ κι' ὁ Ρωμῆος ὁ ἐλόκληρος γεμάτος! τότε πλέον χάνεται ὁ τύπος κατὰ κράτος, καὶ πρεῖς φοραῖς ἀλλοίμονον 'στὴν δύσμοιρον πατρίδα, καὶ τρέφεται μὲ τὸν καφφὲ καὶ μιὰ ἐφημερίδα.

(Ὁ Φασουλῆς μὲ τὸν σουγιά τὰ νύχια του παστρεύει.)

Π.—Γιὰ 'δέτε φίλος μιὰ φορὰ!... γιὰ 'δέτε πῶς μὲ ρέβει! μίλα, μωρέ, τῶν λόγων σου ν' ἀκούσω τὴν μαγειάν... τὼρ' ἀπεφάσιες καὶ σὺ νὰ κάμῃς ἀπεργίαν, ποῦ βελτιώσεις γίνονται τῶν λειτουργούντων νόμων, καὶ δέρνονται οἱ Βουλευταὶ καταμεσῆς τῶν ὁδῶν; Δὲν τρώγει ἕγλο μοναχὰ τοῦ πλήθους ἡ ἀγέλη, ἀλλὰ ξυλοφορτώνονται πολλοὶ κι' ἐκ τῶν ἐν τέλει, κι' ἂν φτερινισθῇ 'στὸν ὁδὸ σου καὶ 'λίγο ξεροβήξῃς τὸν διάβολο σου εἰμπαρεῖ, καὶ μένει, νὰ τραβήξῃς, καὶ μὲ λυμένο ἀφᾶλό 'στὸ σπῆτι σου νὰ πᾶς κἂν Βουλευτῆς, κἂν Πρύτανις, κἂν Πάππας, κἂν παππᾶς.

(Ὁ πεισματάρης Φασουλῆς τὴν διωπνὴν δὲν ἀνέβει καὶ ὁ Περικλῆς τὰ γόνατα ἐνώπιόν του κλίνει.)

Π.—Ἰδοὺ ἐγώ, Χρυσόστομε, γονατιστὸς ἐμπρός σου... ἂς μὴν παρέλθῃ ἄγονος καὶ στείρος ὁ καιρὸς σου. Σκέψου πῶς μᾶς συνέδεσε ἀόρατόν τι πνεῦμα, σκέψου πῶς συνήντηθημεν εἰς τῆς ζωῆς τὸ ρεῦμα καθὼς καὶ ὁ Ναθαναὴλ ἀντάμωσε τὸν Φίλιππον, καὶ ὑπέρα, βρὲ Φασουλῆ, γνωρίζεις τὰ ἐπίλοιπα.

Σκέψου πώς σὺ μ' ἐμύησες εἰς τὰ τῆς Πολιτείας,
πὼς μοῦδωσες μαθήματα σοφῆς διπλωματίας,
πολλάκις δ' ἀνερρίψαμεν τὸν περὶ πάντων κύβον,
κί' ἐγὼ τοὺς τόσους κόπους σου γενναίως ἀνταμείδων
πολλαῖς φοραῖς σοῦ ἔσπασα 'στὴ ράχη σου τὸ ξύλο,
κί' ὁ κόσμος ἐφωτίζετο μὲ τοῦ Ρωμηοῦ τὸ φύλλο.
'Αμάν, μωρὲ Χρυσόστομε, τὴν σιωπὴν σου λύσε,
τοσοῦτον σκληροτράχηλος καὶ ἄκαμπτος μὴν εἶσαι,
μὴν κήνης πείσματα καὶ σὺ σὰν μερικαῖς τσακίστραις...
ἰδοῦ, φιλῶ τὰ πόδια σου, ποῦ βγάζουνε χιονίστραις...
Τοὺς τυπογράφους πρότρεψε ν' ἀφήσουν πιά τὰς τεῖα,
ἄλλως κί' ἐκείνους καὶ ἡμᾶς ἐπαπειλεῖ νηστεία,
τὴν δὲ πατρίδα σκοτεινὴ τὴν περιμένει τύχη...

(Ὁ Φαδουλῆς δὲν ἀπαντᾷ, μονάχα ξεροβήχει.)

Π. — Μὲ τὸ κακὸ δὲν πιάνεσαι, μηδὲ μὲ τὸ καλὸ,
κί' ἀδίκως ἐγονάτισα καὶ σὲ παρακαλῶ.
'Η ἄνοιξε τὸ στόμα σου καὶ στρέψ' ἐδῶ τὸ βλέμμα,
ἄλλοιῶς θὰ φᾶς μπαγλάρωμα, ὅπου θὰ φτύσης αἷμα.
Μωρέ, ἀκόμη δὲν 'μιλεῖς; ... ὅρσε λοιπὸν πέντ' ἔξη...
ἀκόμη, γαῖδουράνθρωπε, δὲν ξεστομίζεις λέξι;
ὅρσε σαράντα ματσουκίαις, πενήντα, ἑκατό...
σὲ ρίχνω κάτω μπρούμυτα καὶ σὲ κλωτσοπατῶ.

(Ὁ Φαδουλῆς τὴν πρώτην του ἀπάθειαν δὲν χάνει,
ἂν κί' ἀπὸ τὸ μπαγλάρωμα αἱμοπτυσίαν κάνει,
κί' ὁ Περικλῆς κουράζεται καὶ δὲν ἀντέχει πλέον
καὶ μοναχὸς του ὁμιλεῖ κοπτόμενος καὶ κλαίων.)

Νὰ καὶ μὴ ἀπιστολῇ,
κατεπεύγουσα πολὺ.

Τῆς Κωνσταντινουπόλεως κυρίαι μερικαί,
ὅπου πολὺ τὰς ἔκαμνε ὁ Κόκκος νὰ γελοῦν,
στέλλουν ὀλίγους στίχους των ὡς εἶδος τενεκέ,
καὶ μὲ προτρέπουν εὐγενῶς καὶ μὲ παρακαλοῦν
'στὸ φύλλον τὸ σημερινὸν νὰ τοὺς καταχωρίσω,
ἀλλὰ χωρὶς τὸν γράφαντα νὰ θέλω νὰ γνωρίσω.

Μ' αὐτοὺς τοὺς στίχους φαίνεται πὼς ἀπαντοῦν κί' ἐκείναι
σ' ὅσα ὁ Κόκκος ἔγραψε μ' εὐγένειαν πολλήν,
καὶ γὰρ νὰ μὴ νομίζετε πὼς ἰδιοί μας εἶναι
ἐλάτε νὰ σὰς δείξωμεν καὶ τὴν ἐπιστολὴν.

Διὸ κατ' ἀπαράβατον καὶ ἄγραπτον καθήκον
εἰς τὴν θερμὴν παράκλησιν τῶν κυριῶν ὑπέικων,

Ὁ 'Ρωμηὸς γνωστὸν οὕς κάρω — πὼς 'στὸ σπῆτι μὲν ἀνέβη,
'στὴν Νεάπολιν ἀπάρω — κί' ἀπὸ τοῦδε σφύραται
μὲ ξενοδοχεῖο Ἑῶδη, — δῶδ' στὸ Λάδι τρεῖς 'στὸ ἔδω.

καταχωρῶ τοὺς στίχους των μὲ πᾶσιν προθυμίαν,
χωρὶς νὰ φέρω εἰς αὐτοὺς διόρθωσιν καμμίαν.

« Ἀφοῦ μᾶς ἐξεθέωσες 'στὴ λίμα δύο μῆνας,
πήγαινε, Κόκκο, 'στὸ καλὸ, καὶ τὰς 'στὰς 'Αθήνας.
Ναί, πήγαινε τὴ λάσπη μας νὰ πνίξης μὲς 'στὴ σκόνῃ
καὶ μάθε πὼς ἡ Πόλις μας τὴν λίμα δὲν σηκώνει.
Εἶναι καιρὸς pour prendre congé καὶ τὴν γωνιά ν' ἀδεύω
γιατὶ σ' ἀηδιάσαμε πρὶν μᾶς ἀηδιάσης.
Κί' ἂν εἰς τὸν νοῦ σου 'πέρασε πὼς εἶσαι καὶ ἀηδόνι,
τοῦ Δεληγιάννη ζήτησε γὰρ τὸ λαιμὸ κορδόνι. »

Καὶ ὀλίγαις ποικιλίαις,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίαις.

Ἐκεῖνος ὁ Χριστόδουλος, ὁ Παναγῆς τοῦτέστι,
ποῦ μᾶς πληθύνει πάντοτε ἀμέσως καὶ προθύμως,
ἐφημερίδα ἔβγαλε τρανήν 'στὸ Βουκουρέστι,
κί' ὡς φίλος ἀνταποκριτὴς μᾶς γράφει ἐπισήμως
πὼς ἔγινε καλαμαρὸς κί' ὁ τίτλος του ἀλλάζει,
ὁ δὲ Λεφάκης ὁ γνωστὸς, ποῦ εἶναι 'στὸ Γαλάζι,
τὸ Βιβλιοπωλεῖον του ἀνέλαβε μὲ ζήλον,
κί' εἰς τοῦτον θ' ἀποστέλλεται τὸ ἓνα κί' ἄλλο φύλλον.

Τοῦ Ζαγγογιάννη μερικαὶ λεπτὰι Παρατηρήσεις
ἐπὶ τῆς Ἐκπαιδεύσεως, τῆς Μέσης δηλαδή,
κατακρίνει δὲ αὐτὰς οὐκ ὀλίγη κρίσις
καὶ ἀληθὴς ἐμβοήθεια καὶ γνώσις καὶ σπουδὴ,
τὸ δὲ βιβλίον οὐ σμικρὰ τὸ διακρίνει χάρις,
καὶ τοῦτο τὸ ἐξέδωσε ὁ Γιάγκος ὁ Νοτάρης.

Καὶ ἄλλο Περιοδικὸν ἡ Θε λ ξ ι ν ὁ η βγαίνει,
δὶς τοῦ μηνὸς θὰ φαίνεται μὲ χάριν γραφομένη.
'Ο Παξιμάδης ἄγρυπνος αὐτὴν θὰ διευθύνῃ
καὶ οὕτω πὼς ἀγαπητὸν ἀνάγνωσμα θὰ γίνῃ.

Ἐκεῖνο τὸ κατὰστημα Βασιλῆ τοῦ Κασδόνη,
ὅπου 'στὸ σπῆτι βρίσκεται τοῦ Λάμπρου ἀποκάτω,
εἰς τοῦ Σταδίου τὴν ὁδὸν τὰ μάτια μας θαμβώνει
καὶ μὲ στολίδι χίλια διὰ φεγγόβολοι γεμάτο.
Θαῦμα ἰδέσθαι ἀληθῶς! ... τί μαγαζὶ ποῦ εἶναι! ...
μικρὸ Παρίσι φαίνονται μὲ τοῦτο αἱ 'Αθήναι,
κί' ἂν γαλασθῇ καμμίαν φορὰ ἀπ' ἔξω καὶ περάσῃς
ἀμέσως μέσα θὰ βρεθῇς καὶ κἄτι θ' ἀγοράσῃς,
κί' ἂν εἶσαι ἀφιλόκαλος καὶ πρῶτος κασιδιάρης
τότε θὰ φύγῃς μοναχὰ καὶ πρᾶγμα δὲν θὰ πάρῃς.
Λοιπὸν μὴ χάνετε καιρὸν, γιὰτ' εἶναι κρίμα κί' ἄδικο
ἀπ' ἔξω νὰ κυττάζετε αὐτὸ τὸ Καπελλάδικο.

ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΝ «ΑΣΤΕΡΩΣ» ΤΟΥ ΠΡΟΑΣΤΕΙΟΥ ΔΡΟΜΟΣ. — ΤΥΠΟΝΕΤΑΙ ΚΑΙ Ο «ΡΩΜΗΟΣ» ΚΑΛΟΠΑΗΡΟΝΕΙ ΟΜΩΣ